

L'adreç

Guy de Maupassant

Era una d'aquelles noies, boniques i encantadores, nascudes com per error en una família d'empleats. No tenia dot, ni esperances, ni cap mitjà de ser coneguda, compresa, estimada i esposada per un home ric i distingit; i es va deixar casar amb un petit empleat del Ministeri d'Instrucció Pública.

Anava senzila, perquè no podia arreglar se, però infeliç com una desclassada; perquè les dones no tenen ni casta ni raça, la seva bellesa, gràcia i encant els serveixen de llinatge i de família. La finesa innata, l'instint de l'elegància i la desimboltura són per elles l'única jerarquia, i equipara les dones del poble amb les grans dames.

Patia constantment, perquè sentia que havia nascut per totes les delicadeses i tots els luxes. Patia per la pobresa del lloc on vivia, per les parets miserables i els mobles gastats, per la lletjor de les tapisseries. Tot allò, que una altra dona de la seva casta ni tan sols hauria notat, a ella la torturava i la indignava. Veure la jove bretona que anava a fer feines a la seva modesta casa despertava en ella enyorances desolades i somnis esmaperduts. Pensava en antecambres silencioses, folrades de tapisos orientals, il·luminades per altíssims canelobres de bronze, i amb dos grans lacais en calça curta que dormien en poltrones amplíssimes, ensopits per l'escalfor de l'estufa. Pensava en grans salons coberts de seda antiga, amb mobles fins que llüen objectes inestimables, i en salonets perfumats, fets per la conversa de les cinc amb els amics més íntims, aquells homes coneguts i sol·licitats, l'atenció dels quals totes les dones envegen i desitgen.

Quan s'asseia per sopar davant de la taula rodona coberta amb unes estovalles de tres dies, acarada al seu marit que destapava la sopera i declarava encantat: "Ah! Una bona escudella! No hi ha res com això!", ella pensava en sopars fins, amb coberteries de plata refulgent, amb tapisos que poblaven les parets de personatges antics i ocells estranys enmig d'un bosc encantat; pensava en plats exquisits servits en vaixelles meravelloses, en galanteries murmurades i escoltades amb un somriure d'esfinx, mentre es menja la carn rosa d'una truita, o de les ales d'un grèvol.

No tenia roba de gala, ni joies, ni res. I era l'únic que li agradava, se sentia feta per tot allò. Com hauria desitjat agradar, ser envejada, sol·licitada i seductora!

Tenia una amiga rica, una companya de col·legi a qui ja no podia anar a veure de tant com sofria quan tornava a casa. Es passava dies sencers plorant de pena, d'enyorança, de desesperació i d'angoixa.

Guy de Maupassant, *Vetllant un mort i altres contes*, Columna, «Columna jove», 1998.

Traduït per Lluís Maria Todó